

Ова књига је за:

.....

© Дејан Алексић

© 2022 за ово издање Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-04182-8

Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

ДЕЈАН
АЛЕКСИЋ

БАЈКЕ ПЛЕНЕ И СА СЦЕНЕ

 Вулканчић

Београд, 2022.

ИВИЦА И МАРИЦА

ЛИЦА:

Ивица

Марица

Чворак

Чворкица

Лисац

Твор

Стравка – вештица

Језа – вештица, Стравкина сестра

Гроза – вештица, Стравкина сестра

ПРИЗОР ПРВИ

*(Шума. Чује се како неко броји. На сцену уиџрава Твор и сакрије се иза њања. Поиом се чује „иолазишим“.
Појављује се Лисац)*

ЛИСАЦ: Жмурке... Пих! Ѓњаважа права.

Ово ме стварно гуши.

Досаде пуна ми глава –

Избија ми на уши.

(Одлази ираво до њања и ироналази Твора)

ЛИСАЦ: Овакве игре ме сморе...

Видим те – изађи, Творе.

ТВОР: О, не... И овог ме пута
Нађе за пола минута...
Прави је Лисац он,
Лукав и варању склон.

ЛИСАЦ: Да завршимо спор:
И ти си прави Твор.
И ово нек се дода:
Твој смрад те увек ода.

ТВОР: Ето, сад ме и вређа.

(Окрене се од њећа)

ЛИСАЦ: Не окрећи ми леђа!
Кад си окренут страга,
Смраду порасте снага.

ТВОР: Чекај, кренимо редом:
Знаш да не смрдим средом.
Одговорно тврдим
Да данас мање смрдим.

ЛИСАЦ: Па, данас није среда.

ТВОР: Није?

ЛИСАЦ: Смрдљиво моје луче,
Среда је била јуче.

ТВОР: Јуче? Па то је још боље;
Онда ми је широко поље
Да смрдим до миле воље.

ЛИСАЦ: Можеш и мало мање:
Смрдиш за одликовање.

ТВОР: Добро, и ко сад жмури?

ЛИСАЦ: Што ти се толико жури?

ТВОР: Жмурећи стојим,
Почињем да бројим,
Ко се крије – нек збрише.

ЛИСАЦ: Не игра ми се више.

ТВОР: Хајде онда нешто друго
Што играли нисмо дуго.

ЛИСАЦ: Нећу ни друго, Творе,
Јер друго је још горе.

ТВОР: А неку игру трећу?

ЛИСАЦ: Лепо ти кажем да нећу.

ТВОР: С њим стварно немам среће,
Он само хоће да неће.

ЛИСАЦ: Немам никакве жеље,
Јер досада ме меље!

СОНГ „Досада“ (пева Лисац):

*Ах, досада – ња дољка сџара,
У овој шуми, хара ли хара.
Ах, досада – ујорно вреда,
И даш ми неки дојађај џреда.*

*Нишџа од досаде да ме сџасе,
Досада долесџ је најјора – зна се.*

*Ах, досада – меље и меси,
И ничеј нема да ми се деси,
Да макар моју с неким на џиће –
Друј ми је једно смрдљиво диће*

*Нишџа од досаде да ме сџасе,
Досада долесџ је најјора – зна се.*

ТВОР: (*Зајивара му усџа*)

Тише, још неко ту је,
Тамо се нешто чује.

ЛИСАЦ: Певачко ми умеће
Нико спречити неће!

ТВОР: Сачекај само час,
Чујем још неки глас.

*(Уђишају се и ослушкују. На оближњи ждун
долеји Чворак. Прича сам са собом. Лисац и Твор
се љришуњају да ља доље чују. Осџану скривени)*

ЛИСАЦ: (*Шайајом*)
Чворак! Та птица глупа
Која црвиће њупа.

ТВОР: Чекај, лукави враже
Да чујем шта Чворак каже.

ЧВОРАК: (*За седе*)
Ево, већ пада вече,
А мене савест пече,
Јер усред гнезда мека
Моја ме Чворкица чека.

Док журим из даљине,
Већ се сигурно брине
И узнемирена сва је
Док чува наше јаје.

(Чворак одлеџи)

ЛИСАЦ: А-ха! Тако, дакле.
Већ ми се очи цакле.
Такве ми вести фале:
Чворак постаје ћале!

ТВОР: Сентименталност ме хвата,
Лепо је бити тата.

ЛИСАЦ: Док теби емоција смета,
Мени је јаје мета.

ТВОР: Не знам поента шта је,
То је обично јаје.

ЛИСАЦ: Јесте обично јаје,
Али свако јаје
Кајгану нам даје!

ТВОР: Значи ти би хтео...

ЛИСАЦ: Јесте, ја бих хтео
Нешто што бих јео,
Јер сам гладан цео.

ТВОР: Право да кажем – чезнем
Да и ја нешто мезнем.

ЛИСАЦ: Да знаш да волим јако
Кад се о клопи говорка.
Сад је питање како
Пронаћи гнездо Чворка.

ТВОР: Мислим да знам то место,
У сенци под брезама младим,
Тамо смрдуцкам често
Кад немам шта да радим.

ЛИСАЦ: Ако знаш где живи Чворак –
Пратићу те у корак.

(Оглазе)

ПРИЗОР ДРУГИ

(Гнездо. Чворак и Чворкица)

ЧВОРАК: Живот ми није горак –
Баш волим што сам чворак!
Права дивота то је:
Слетим у гнездо своје,
Па силне радости пун,
Женицу цмокнем у кљун.

ЧВОРКИЦА: Признај, ласкавче стари,
Где си био, у ствари.

ЧВОРАК: Ето, одмах ме куди,
Ал' то ме и не чуди.

ЧВОРКИЦА: Где си био до овог доба?

ЧВОРАК: Код врапца. Стигла му роба,
И нудио је мени
Глисте по ниској цени.

ЧВОРКИЦА: Вечере увек исте –
Зар опет јешћемо глисте?

ЧВОРАК: Смањи тај осећај лош,
Новости које имам
Не испричах ти још.

ЧВОРКИЦА: Даруј ме вестима свежим
Док на јајету лежим.

ЧВОРАК: О, наше дивно јаје,
У томе радост сва је,
Поносан отац бићу...
Али не жури, мој птићу,
Живот зна да буде кркљанац,
Уживај док си још жуманац.

ЧВОРКИЦА: Добро, филозофе с репом,
Почни са вешћу лепом.

ЧВОРАК: Ево ти вест из прве:
Доносим хлебне мрве!

ЧВОРКИЦА: Мрве? Дивног ли дела!
Не памтим кад сам их јела...
Био си чак до села?

ЧВОРАК: Села? Ма каквог села,
Ево ти истина цела:
Јутрос, у зору рану,
Полетех на другу страну...

ЧВОРКИЦА: У шуму? На ону страну
Где мрачно је и по дану?

ЧВОРАК: Управо тако, драга,
У шуму без сунчевог трага,
Која је зверки пуна
Што вире из сваког жбуна...

ЧВОРКИЦА: Не причај више, бежи,
Све ми се перје жежи...

ЧВОРАК: А тамо, у шуми густој,
На стази сасвим пустој...

ЧВОРКИЦА: Шта? Шта?

ЧВОРАК: Видех, тако ми неба,
Мноштво мрвица хлеба;
Тако, у низу дугом,
Стоје једна за другом,
Мрвице мање и веће,
Ко да су, какве ли среће,
Пале из нечије вреће!

ЧВОРКИЦА: Из вреће? Чије вреће?

ЧВОРАК: Не знам из чије вреће,
Ал' то се ретко среће;
Шта друго да се каже –
Мрве су тамо стајале,
А никог да их смаже...

ЧВОРКИЦА: Помози ми да схватим
Шта се десило затим.

ЧВОРАК: Купећи мрву за мрвом,
Застадох на жбуну првом,
И ту се лепо зачу
Да нека деца плачу.

ЧВОРКИЦА: Зар деца баш?

ЧВОРАК: Деца, да знаш.

Умало да ме збуне,
Очи им суза пуне;
Плачу од неке муке
И страх им је у гласу,
А држе се за руке,
Ко брат и сестра да су...

ЧВОРКИЦА: А са дечицом ко је?

ЧВОРАК: Нико, само њих двоје.

ЧВОРКИЦА: О, то је права драма!

Деца не би требало
Да су у шуми сама.

ЧВОРАК: Свако ко у ту шуму

Усуди се да крочи,
Треба да има на уму
Опасне гладне очи
Којима свака зверка
Вечеру своју мерка.

ЧВОРКИЦА: И шта је било затим?